

J E N N I M I K K O N E N

S O R O

A large, detailed eye with a person in a red cape inside the iris. The eye is rendered in a painterly style with dark, thick eyelashes. The iris is a deep blue-green color, and the pupil is a bright yellow. Inside the pupil, a small figure of a person wearing a red cape and a white mask is visible, standing on a dark, rocky surface. The background of the eye is a textured, brownish-grey color. A white flower is visible in the bottom left corner.

A U R I N G O N L A S K U
S A M A R I N S I L M I N

SORO

AURINGONLASKU SAMARIN SILMIN

JENNI MIKKONEN

SORO

AURINGONLASKU SAMARIN SILMIN

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi 13b § (“tekstin- ja tiedonlouhinta”) mukaisesti on kielletty.

© 2025 Jenni Mikkonen

Kannen suunnittelu: Anne-Mari Mikkonen

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9526-2

Lukijoilleni

Luku 1

Soro, Moso.

Vislailu yltyi kaltereiden takana. Yksi nuoli käsiensä väliin jäävää kapeaa metallista tankoa samalla kun loi miesvangin vieraaseen paljon puhuvan katseen. Toinen puri huultaan ja ymisi äänekkäästi. Jalkaraudat kolisivat. Rivot huudot jäivät kaikumaan osaston seinältä toiselle pariskunnan astellessa kylmää käytävää päiväosaston perälle. Vartija piteli huoneen ovea auki. Tämän eleetön olemus ja lasittunut katse olisivat sopineet ennemminkin teloituspäivän aamuun, mutta naisvartijalla oli kai määrätty määrä hymyjä varastossaan, eikä hän tuhlaillut niitä turhanpäiväisiin.

Vierailuaika: aikaa oli puolikas tunti.

”Haluatko, että otan edes paidan pois?” nainen kysyi.

”Ei tarvii. Tää on hyvä näin”, mies vastasi ja kävi makuulle. Sitten nainen sanoi:

”Tää on mulle vähän outoo, mut mä yritän parhaani. – Näinkö?” Hän painautui kylkiasennossa lähemmäksi sängyllä vatsallaan makaavaa miestä ja korjasi punaisen peruukkinsa pitkät suortuvat olkansa taakse. Huokaisi syvään.

”On vaan mukava, jos olet siinä ja silität sitä selkää noin”, mies sanoi ja lisäsi vielä: ”Eihän tästä tarvitse puhua sitten kenellekään?” Nainen ei vastannut mitään vaikka mietti mielessään, että ei tietenkään; miksi pitäisi? Hän piirteli kaikki osaamansa kirjaimet miehen selkään. Tyylytteli kirjaimien kaarteet ja viivat. Muutaman logogrammin myös kiinaksi: muinaisjäännöksi menneestä ajasta – Made in China (中国制造 Zhōngguó zhìzào).

Naisen vihreäksi maalatut kynnet olivat lyhyet. Ne muistuttivat niitä suomuja, joita satujen

lohikäärmeille oli piirretty nahkaan. Selkää hivelevien laihojen sormien iho oli pehmeä oliiviöljyn jäljiltä. Arpi, joka tuntui naisen sormien alla aina ä:n ja ö:n pisteiden kohdalla, kiinnitti tämän huomion. Se oli pyöreä ja tuntui kuopalta sormien ylittäessä sen. Hän rohkeni kysyä:

”Mikä tämä on?” vaikka tiesi, ettei hän ollut tullut tänne keskustelemaan. Tai no – eipä hän tiennyt tulleen tatakään varten, mitä nyt teki.

”Arpi”, mies vastasi hiljaa.

”Niin tiedän, mutta mistä se on tullut?” nainen kysyi vieläkin uteliaammin. Mies vaivaantui, kääntyi oikean kylkensä kautta vatsalta selälleen, ja punapään oli siirryttävä loitommaksi, ettei olisi jäänyt itseään hiukan rotevamman miehen alle. ”Anteeksi. Ei tokiakaan kuulu mulle.” Naisen ääni kuulosti turhautuneelta tämän sanoessaan. Hän nojautui selälleen miehen vierelle ja risti kätensä rinnalleen. Ja vaikka tänään hänen ei tarvinnut riisuutua, vain niukasti poveaan verhoava kamelinruskea toppi sai hänet tuntemaan olonsa silti alastomaksi. Naisen laiha, kylmän hien

peittämä olkavarsi ja miehen karvainen käsi lepäsivät toisiaan vasten. He eivät katselleet ehkä aivan samoja tiilenpäitä seinän yläosassa, jonne aurinko heitti harvat säteensä pienen kalteroidun kattoikkunan läpi, mutta molempien ajatukset kiteytyivät kuitenkin hyvin todennäköisesti samoihin kysymyksiin: mitä teen täällä ja kuinka pääsen pois?

Luku 2

Soro, Vallila.

128. vuodenkierto Uutta aikaa.

”Mitä halusit näyttää minulle?” Rakel kysyi Siiriltä heidän saavuttaessaan tuttua metsämajaa Valliloiden pihapiirin reunamalla.

”Haluan näyttää sinulle yhden paikan. Ja jotain muutakin”, Siiri sanoi naisten astellessa polkua pitkin. Sitä jonkun aikaa käveltyään he tulivat metsämajan takaiselle kivelle. Kiveä reunustavat kauniit kukat herättivät ensimmäisenä Rakelin huomion. Monivuotisia matalakasvuisia perennoja ja pieniä, vasta kasvun alussa olevia ruusuntaimia oli istutettuna kiven juurelle. ”Näet varmastikin tuon kiven, Rakel?”

”Kyllä näen joo. Sitä ei voi olla oikein huomaamatta, jos on silmät päässä. Mitä tuosta? Se on kuin jokin alttari”, Rakel sanoi hiukan hämillään.

”Erikoista että sanoit noin, koska siitä oikeastaan halusinkin puhua sinulle.” Siiri astui lähemmäksi kumppaniaan ja otti hellästi Rakelin kädestä kiinni, eikä tämä vastustellut. Rakel katseli kaikessa hiljaisuudessa ympärilleen. Vähän kauempana metsässä hän huomasi vanhan puunrungon pitkin pituuttaan kummossa. Puun oli täytynyt kaatua jo lukuisia vuodenvaihtoja sitten, Rakel arveli. Se oli alkanut muuntua uuteen tehtäväänsä maa-aineksena ja erilaiset sammaleet ja lahottajat peittivät sitä. ”Olen katsos pitkään miettinyt, kuka noita kukkia on istuttanut tänne”, Siiri jatkoi. ”Niitä alkoi ilmestyä kuin huomaamatta enemmän ja enemmän. Silloin nuorempana kiinnitin, tai kiinnitimme, enemmän huomiota vain tuohon suureen kiveen, mutta sitten kukkien peittäessä alaa kivi katosi kukkien varjoon.”

”Kuka noita on sitten istuttanut, jos et sinä? Tai sisaruksesi?” Rakel ihmetteli.

”No siitä haluankin puhua sinulle. Silloin ennen kuolemaansa äitini kirjoitti minulle sen kirjeen. Muistat varmaan. Hän kertoi kirjeessään, tai oikeastaan kirjeessä olleessa erillisosassa, tästä asiasta ja paikasta minulle. En ole näyttänyt sitä kenellekään. Olen kyllä odottanut oikeaa hetkeä kertoa sinulle, mutta en ole ollut varma, mikä äidin tahto olisi ollut tämän asian suhteen. Se on viivytännyt minua. Tämä kuitenkin liittyy meihin molempiin niin vahvasti, että en voi yksin päättää, mitä asian kanssa tulisi tehdä. En halua päättää, ja minä luotan vain sinuun.” Rakel katsoi Siiriä aina vain kummastuneempana ja sanoi:

”Nyt tämä alkaa mennä oudoksi. Ehkä vain kerrot minulle, mistä ihmeestä tässä on kyse. En millään saa langan päitä yhdistettyä, vaikka kuinka yritän: sinä, äitisi, minä ja nämä kukat majallanne. Ala nyt vain puhua!” Rakel painosti Siiriä, kun tämä vaikutti puhuvan vain kierrellen ja kaarrellen.

”Tämä liittyy isäsi kohtaloon”, Siiri sanoi tunnustelevalla äänellä. Rakel säpsähti Siirin yllättäviä sanoja. Tuima polte porautui Rakelin kysyvästä

katseesta ja hän ravisti päätään epäuskoisesti sanoessaan:

”Isääni? En ymmärrä, eikä tunnu enää oikein mukavalta puhua siitä.”

”Ei niin. Ei minustakaan. Ja usko pois, olen jännittänyt tämän kertomista niin paljon. Mutta vannon, että olen koko ajan aikonut kertoa sinulle.” Rakel kurtisti otsaansa katsoessaan Siiriä, kun tämän puheet alkoivat saamaan näin vakavan sävyn. ”No minä vain sanon sen nyt sitten.”

”No kyllä, kiitos. Sano nyt vaan ennen kuin hermostun aivan totaalisesti”, Rakel tuhahti tunnon-tuskissaan kiemurtelevalle Siirille.

”Tämä on isäsi muistopaikka”, Siiri sai kakistettua.

”Isäni muistopaikka? Mitä ihmettä sinä nyt oikein horiset?”

”Niin, muistopaikka”, Siiri sanoi apeasti.

”No mutta kuka, tai miksi joku olisi tehnyt sellaisen teidän majallenne? Miksi äitisi? En kyllä ymmärrä nyt alkuunkaan. Onko veljelläni jotain tämän

asian kanssa tekemistä? Miksi joku on halunnut tehdä isäni muistopaikan teidän majanne luokse? Nyt sinun täytyy kyllä auttaa minua vielä ymmärtämään tätä järjettömyyttä, Siiri!” Rakel vaikutti hermostuvan, eikä se tehnyt Siirin sydäntä painavan asian kertomisesta yhtään helpompaa.

”Eikä pelkkä muistopaikka, vaan äitini kertoi tämän olevan isäsi hauta.”

”Herranjumala sentään, Siiri! Mitä sinä puhut? Onko isäsi haudannut minun isäni teidän leikkipaikanne luo? Milloin? Miten?” Rakelin järkyttynyt mieli sysäsi kysymyksiä toisensa perään. ”Isäsi on ollut vielä hullumpi kuin saatoin kuvitella. Ei helvetti!”

”Ei!” Siiri hätäili sanomaan väliin. ”Ei isä liittynyt tähän! Tai siis totta kai liittyi, mutta siis äitini kertoi, ettei tästä tiennyt hänen lisäksi kukaan. Anna kun selitän. Äiti oli löytänyt ruumiin tuosta alempana virtaavasta joesta ja oli haudannut sen sitten tähän niin ettei kukaan muu tiennyt.”

”Odota! Hidasta vähän: tämä on aivan järkyttävää! En voi ymmärtää, puhutko sinä nyt totta!?”

Minua heikottaa, Siiri”, Rakel sanoi ja alkoi itkeä. ”Mitä ihmettä äitisi on ajatellut niin tehdessään? Tai no, älä sanokaan. Tiedän: isääsi tietenkin.”

”Niin”, Siiri myönsi, ”tai ainakin niin minä ymmärsin. Se on niin hirveää, mutta saat lukea kirjeen, jos haluat. Voit nähdä siinä jotain inhimillistäkin, kunhan luet sen. Näet suoraan äidin sanat. Tässä”, Siiri sanoi ja ojensi pientä kirjettä Rakelille.

”Inhimillistä?” Rakel nyyhkäisi. ”Nyt tuntuu kyllä aika kaukaa haetulta”, Rakel sanoi miltei shokissa, tarttui ojennettuun kirjeeseen ja taitteli sen auki. Hän alkoi lukea.

Venla kirjoitti kaikesta yksityiskohtaisesti. Siitä, miten vähän sen jälkeen kun Hans, Siirin isä, oli tunnustanut pahoinpidelleensä Matias Simlen Tivolin läheisessä metsässä, Venla oli löytänyt miehen ruumiin. Hansin tunnustus oli ollut jo itsessään lamauttavaa, eikä Venla ollut osannut toimia tunnustusta seuranneina kuunkiertoina moraalinsa johdattamalla tavalla. Hän kertoi olleensa taistele tai pakeneolotilassa. Löydettyään sitten ruumiin Valliloiden

Soron Vallilan siirtolapuutarhojen idyllisessä ympäristössä eletään kuunkierron rytmissä ja vuodenkierrat seuraavat toisiaan. Harmonisen pinnan alla piilevät kuitenkin monivivahteisten ihmissuhteiden jännitteet, pelot ja sukupolvien yli yltävät perhesalaisuudet.

Onko kaikki kuitenkin aivan sitä miltä näyttää?

Auringonlasku Samarin silmin on SORO -sarjan kuumeisesti odotettu toinen osa.

Sarjan ensimmäinen osa, Mikkosen esikoisteos, kantaa nimeä SORO Päivänkakkara ja taivaankappaleita. Mikkosen aikuisille suunnatun kirjasarjan generajoja rikkova tyyli on saanut alusta alkaen kiitosta ja ylistävää palautetta.

